

мене сміялись, а я садив», — говорив він. І прикро стає від бездушності бригадира тракторної бригади Тонкочубого, котрий відмовився дати трактора, щоб виорати город Микиті: «Он колгоспне недороблене стоїть, а про тебе діло буде». Та світ не без добрих лю-

Книга, що вчить МОЛОДЬ ЖИТИ

Нещодавно я придбав у книгарні «Жовтень», що в місті Полтаві, книгу «Жива роса» Володимира Шкурупія. І ось що зацікавило мене: виявляється, її автор трудиться пасічником у колгоспі. Живе він у с. Шкурупіях Решетилівського району, що зовсім недалеко від села Кірового. Одне слово, Володимир Михайлович — наш земляк. І, мабуть, тому так близько до серця припали герої його творів — такі ж, як і ми, сільські трудівники.

Хіба можна без хвилювання, скажімо, читати оповідання «Йоська»? Йоська дуже любить коней. У конюшні пройшло усе його дитинство. Навіть крізь дихоліття війни (на фронті він був розвідником) проїс Йосип свою любов до коней. Своему улюбленцю Соколу він щоразу приносив з дому коров'ячого молока.

І як же був схвилюваний конюх, коли було вирішено коней з їхнього села відправити на «лівер»! Їх уже давно вивезли, а він усе марить ними уві сні... Це оповідання особливо актуальне зараз, бо у наш «механізований» вік ми несправедливо знецінюємо коней. Адже в селі вони можуть ще добре служити людям.

Молодий прозаїк бере прототипи своїх героїв з життя. Ось, наприклад, образ Микити з оповідання «Образ». Микита повернувся інвалідом з фронтів Великої Вітчизняної. Він любить землю, плекає її. Немало посадив колишній солдат дерев понад річкою. «З

дей. Виручив ветерана війни колгоспний коваль Андрій Чайка: він дав Микиті плужок. А конячину старий воїн мав. Тож з онуком Васьком і виорали свій город. І онук поряд з ділом прокладає свої перші гони на ниві, де йому бути господарем...

Повчальним також для чванькуватих, байдужих до людських турбот керівників може бути оповідання «Курятина». Побудоване воно на зовсім простій фабулі. Колгоспниця Марфа Шишєриха пропрацювала увесь вік у колгоспі. Живе старенька скромно. Пенсію одержує невелику. Тримає у своєму господарстві одного півника і двох курочок. Та ось захотілося якось бабусі борщу з курятиною зварити. Своїх курей Марфа різати не наважувалася. І вона пішла у колгоспну контору, щоб виписали їй курячого м'яса. Однак голова колгоспу навідріз відмовився піти їй назустріч. Хоч більш можливим людям, її сусідам він курятину виписує справно...

Запам'ятовуються також оповідання «Колій», «Намисто», «Ягода достигла». Про необхідність збереження нашого екологічного середовища переконливо доводить повість «Жива роса». Не берусь (я в цьому не спеціаліст) судити про мовно-стилістичні особливості цієї книги. Але видно основне; до письменницького гарту приєднався обдарований прозаїк. Щастя ж тобі, земляче, на творчій ниві!

А. БАРАБАШ.

с. Кірове.